

คำสั่งศาลปกครอง ที่ถือว่ารองนายกฯคือตัวแทนของนายกฯ

คดีหมายเลขคำที่ อ. 819/2550 คดีหมายเลขแดงที่ อ. 296/2555

ผู้ฟ้องคดี นายสุริวงค์ ชำกุล ผู้ถูกฟ้องคดี นายกองค้การบริหารส่วนตำบลคอนนิม ที่ 1
องค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิม ที่ 2

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิมคนที่ 2 ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิมที่ 137/2548 เรื่อง แต่งตั้งรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิม ลงวันที่ 20 กันยายน 2548 ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิมที่ 201/2549 เรื่อง ให้รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลพ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2549 สั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง เนื่องจากไม่ปฏิบัติตามนโยบายและไม่สนองนโยบายของผู้บริหารท้องถิ่น และสร้างความแตกแยกให้กับคณะผู้บริหารท้องถิ่น ตั้งแต่วันที่ 25 ธันวาคม 2549 ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเหตุที่นำมาอ้างประกอบการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจาก ตำแหน่งขาดรายละเอียดข้อกล่าวหา และพฤติการณ์การกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดี ที่ชัดเจนเพียงพอ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ 10 มกราคม 2550 และลงวันที่ 30 มกราคม 2550 ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ซึ่งแจ้งรายละเอียดข้อกล่าวหาและเหตุผลของการสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิมคนที่ 2 ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้มีหนังสือ ลงวันที่ 16 มกราคม 2550 และลงวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2550 ซึ่งแจ้งว่า เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหารท้องถิ่น คือ ผู้ฟ้องคดีประพฤติตัวไม่เหมาะสมกับการเป็นคณะผู้บริหารท้องถิ่น ปฏิบัติงานไม่เป็นไปตามสายการบังคับบัญชา และมีความขัดแย้งกับคำสั่งของผู้บริหารท้องถิ่น ทำให้การบริหารงานไม่เป็นไปตามนโยบายของผู้บริหารท้องถิ่น อีกทั้งสร้างความแตกแยกให้กับคณะผู้บริหารท้องถิ่น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้นำข้อมูลข่าวสารไปเผยแพร่ให้กับบุคคลอื่นทราบโดยไม่ ชอบด้วยพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว จึงมีหนังสือลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2550 อุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้มีหนังสือ ลงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2550 แจ้งต่อผู้ฟ้องคดีว่าคำสั่งดังกล่าวออกโดยอาศัยอำนาจตาม มาตรา 59 และมาตรา 64/1 แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 ถือเป็นที่สุด ไม่สามารถอุทธรณ์ได้ จึงยืนยันตามคำสั่งเดิม ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีพฤติกรรมตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 กล่าวหา มูลเหตุแท้จริงที่ผู้ถูกฟ้องคดี

ที่ 1 มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งเนื่องจากไม่พอใจพี่ชายของผู้ฟ้องคดีที่ ยื่นเรื่องร้องเรียน ไปยังนายอำเภอแวงใหญ่ให้ตรวจสอบปัญหาการทุจริตของผู้ถูก ฟ้องคดีที่ 2 คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี พ้นจากตำแหน่ง ไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงและได้มีโอกาสโต้แย้ง ไม่มีการ สอบสวน ก่อนออกคำสั่ง และไม่ได้ให้เหตุผลประกอบการออกคำสั่งที่ชัดเจนเพียงพอ การออก คำสั่งดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความ เสียหาย จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลปกครองพิพากษาหรือมีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งองค์การ บริหารส่วนตำบลคอนนิม ที่ 201/2549 เรื่อง ให้รองนายกองค์การบริหาร ส่วนตำบลพ้นจาก ตำแหน่ง ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2549 และให้ชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงินจำนวน 200,000 บาท ศาล ปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คัดค้าน คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลในการ วินิจฉัยรวมสองประเด็น ดังนี้ ประเด็นที่หนึ่ง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีคำสั่งองค์การบริหาร ส่วนตำบลคอนนิม ที่ 201/2549 เรื่อง ให้รองนายกองค์การ บริหารส่วนตำบลพ้นจากตำแหน่ง ลง วันที่ 25 ธันวาคม 2549 สั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลคอน นิมคนที่ 2 เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และประเด็นที่สอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 กระทำละเมิดผู้ฟ้องคดีในการปฏิบัติหน้าที่หรือไม่ และหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 กระทำละเมิดผู้ฟ้อง คดีในการปฏิบัติหน้าที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 อยู่ในสังกัด จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพียงใด

ประเด็นที่หนึ่ง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิม ที่ 201/2549 เรื่อง ให้รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลพ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2549 สั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิมคนที่ 2 เป็น การกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เมื่อได้พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีโดยตลอดแล้ว เห็นว่า ในการวินิจฉัยประเด็นดังกล่าวนี้ มีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นตามคำอุทธรณ์ ของผู้ฟ้องคดีรวมสอง ประเด็น คือ ในการมีคำสั่งดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้ดำเนินการโดย ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดไว้หรือไม่ และในการมีคำสั่งดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้ใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ พิเคราะห์แล้วเห็นว่า แม้คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิม ที่ 201/2549 เรื่อง ให้รองนายก องค์การบริหารส่วนตำบลพ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2549 ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจาก ตำแหน่งรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิมคนที่ 2 จะเป็นคำสั่งทางปกครองตามนัย

มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 และเป็นคำสั่งทางปกครองที่กระทบถึงสิทธิของผู้ฟ้องคดี ทั้งยังเป็นคำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือ และแม้มาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งว่า ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของกลุ่ม เจ้าหน้าที่ต้องให้กลุ่มมีโอกาที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมี โอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน ในวรรคสองว่า ความในวรรคหนึ่งมิให้นำมาใช้บังคับในกรณีดังต่อไปนี้ เว้นแต่เจ้าหน้าที่จะเห็นสมควรปฏิบัติเป็นอย่างอื่น (1) เมื่อมีความจำเป็นรีบด่วนหากปล่อยให้เนิ่นช้าไปจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือจะกระทบต่อประโยชน์สาธารณะ (2) เมื่อจะมีผลทำให้ระยะเวลาที่กฎหมายหรือกฎกำหนดไว้ในการทำคำสั่งทางปกครอง ต้องล่าช้าออกไป (3) เมื่อเป็นข้อเท็จจริงที่กลุ่มนั้นเองได้ให้ไว้ในคำขอ คำให้การหรือคำแถลง (4) เมื่อโดยสภาพเห็นได้ชัดในตัวเองว่าการให้โอกาสดังกล่าวไม่อาจกระทำได้ (5) เมื่อเป็นมาตรการบังคับทางปกครอง (6) กรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง และในวรรคสามว่า ห้ามมิให้เจ้าหน้าที่ให้โอกาสตามวรรคหนึ่ง ถ้าจะก่อให้เกิดผลเสียหายอย่างร้ายแรงต่อประโยชน์สาธารณะ และมาตรา 37 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งว่า คำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือและการยื่นยันคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือ ต้องจัดให้มีเหตุผลไว้ด้วย และเหตุผลนั้นอย่างน้อยต้องประกอบด้วย (1) ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (2) ข้อกฎหมายที่อ้างอิง (3) ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ ในวรรคสองว่า นายกรัฐมนตรีหรือผู้ซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมายอาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้คำสั่งทางปกครองกรณีหนึ่งกรณีใดต้องระบุเหตุผลไว้ในคำสั่งนั้นเอง หรือในเอกสารแนบท้ายคำสั่งนั้นก็ได้ และในวรรคสามว่า บทบัญญัติตามวรรคหนึ่งไม่ใช่บังคับกับกรณีดังต่อไปนี้ (1) เป็นกรณีที่มีผลตรงตามคำขอและไม่กระทบสิทธิและหน้าที่ของบุคคลอื่น (2) เหตุผลนั้นเป็นที่รู้จักอยู่แล้วโดยไม่ต้องระบุอีก (3) เป็นกรณีที่ต้องรักษาไว้เป็นความลับตามมาตรา 32 (4) เป็นการออกคำสั่งทางปกครองด้วยวาจาหรือเป็นกรณีเร่งด่วนแต่ต้องให้เหตุผล เป็นลายลักษณ์อักษรในเวลาอันควร หากผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งนั้นร้องขอ ก็ตาม แต่เมื่อได้พิเคราะห์มาตรา 58/3 แห่งพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 ซึ่งบัญญัติว่า นายกองกิจการบริหารส่วนตำบลอาจแต่งตั้งรองนายกองกิจการบริหารส่วนตำบลซึ่งมิใช่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้ช่วยเหลือในการบริหารราชการของ องค์การบริหารส่วนตำบลตามที่

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลมอบหมายได้ไม่เกินสอง คน และอาจแต่งตั้งเลขานุการนายก
องค์การบริหารส่วนตำบลคนหนึ่งซึ่งมิได้เป็น สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลหรือ
เจ้าหน้าที่ของรัฐได้ มาตรา 59 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งบัญญัติว่า นายกองค์การบริหาร
ส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ (1)... (2)... (3) แต่งตั้งและถอดถอนรองนายกองค์การ
บริหารส่วนตำบลและเลขานุการนายกองค์การ บริหารส่วนตำบล (4)... (5)... (6)... และมาตรา
64/1 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันซึ่งบัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งว่า รองนายกองค์การบริหารส่วน
ตำบลพ้นจากตำแหน่งเมื่อ (1)... (2) นายกองค์การบริหารส่วนตำบลมีคำสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง
(3)... (4)... (5)... (6)... (7)... และ (8)... โดยตลอดแล้วเห็นได้ว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว
บัญญัติให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งมาจาก การเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนตาม
กฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น และต้องรับผิดชอบในการ
บริหารราชการขององค์การบริหารส่วนตำบลให้เป็นไปตาม กฎหมาย นโยบาย แผนพัฒนา
องค์การบริหารส่วนตำบล ข้อบัญญัติ ระเบียบ และข้อบังคับของทางราชการต่อสภาองค์การ
บริหารส่วนตำบลและราษฎรในเขตองค์การ บริหารส่วนตำบล มีคุณพินิจที่จะแต่งตั้งบุคคลซึ่ง
มิใช่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่มี คุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา
58/1 และที่ตนไว้วางใจ เป็นรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อเป็นผู้ช่วยเหลือในการ
บริหาร ราชการขององค์การบริหารส่วนตำบล และถอดถอนรองนายกองค์การบริหารส่วน
ตำบล หรือสั่งให้รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลพ้นจากตำแหน่งเมื่อตนหมดความไว้วาง
ใจแล้ว โดยสภาพแล้วการที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลใช้คุณพินิจมีคำสั่งถอดถอนรอง
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหรือให้รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลผู้ใดพ้นจาก
ตำแหน่ง เนื่องจากนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหมดความไว้วางใจในตัวรองนายกองค์การ
บริหารส่วนตำบลผู้นั้น ไม่อาจจะถือได้ว่าเป็นการลงโทษรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลผู้นั้น
นั้น ทั้งการกระทำหรือพฤติกรรมของรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นเหตุให้ นายก
องค์การบริหารส่วนตำบลเสื่อมหรือหมดความไว้วางใจลง ก็ไม่จำเป็นต้องเป็นการกระทำหรือ
พฤติกรรมในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลาย เรื่อง โดยเฉพาะเจาะจง แต่อาจจะเป็นการกระทำหรือ
พฤติกรรมของรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลผู้นั้น โดยรวมก็ได้ ดังนั้น กรณีจึงเห็นได้ชัด
ว่าโดยเหตุผลของเรื่องแล้ว การที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลใช้คุณพินิจมีคำสั่งถอดถอนรอง
นายกองค์การ บริหารส่วนตำบลหรือให้รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลผู้ใดพ้นจาก
ตำแหน่ง ไม่อยู่ในบังคับของมาตรา 30 และมาตรา 37 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทาง

ปกครอง พ.ศ. 2539 การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิม ที่ 201/2549 เรื่อง ให้รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลพ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2549 สั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิมคนที่ 2 โดยมีได้รับฟังผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นคู่กรณีในกระบวนการออกคำสั่งดังกล่าวก่อน ที่จะออกคำสั่งดังกล่าว และมีได้จัดให้มีเหตุผล ซึ่งประกอบด้วยข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อกฎหมายที่อ้างอิง และข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจไว้ในคำสั่งดังกล่าว หรือในเอกสารแนบท้ายคำสั่งดังกล่าวโดยละเอียด จึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากไม่เป็นไปตามรูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวแต่ อย่างใด นอกจากนั้น เมื่อตามกฎหมายแล้วนายกองค์การบริหารส่วนตำบลมีดุลพินิจที่จะแต่งตั้งบุคคลซึ่งมิใช่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 58/1 แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 ที่ตนไว้วางใจเป็นรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล และให้บุคคลเช่นว่านั้นอยู่ในตำแหน่งรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลได้นาน เพียงตราบเท่าที่ตนยังคงไว้วางใจในตัวบุคคลนั้นอยู่เท่านั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิม ที่ 201/2549 เรื่อง ให้รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลพ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2549 สั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิมคนที่ 2 เนื่องจากเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามนโยบายและไม่สนองนโยบายของผู้บริหารท้องถิ่น และสร้างความแตกแยกให้กับคณะผู้บริหารท้องถิ่น ซึ่งหมายความว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 หมดความไว้วางใจผู้ฟ้องคดีแล้วโดยสิ้นเชิง จึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่สุจริตหรือเป็นการใช้ดุลพินิจ โดยมิชอบแต่อย่างใด

ประเด็นที่สอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 กระทำละเมิดผู้ฟ้องคดีในการปฏิบัติหน้าที่หรือไม่ และหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 กระทำละเมิดผู้ฟ้องคดีในการปฏิบัติหน้าที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 อยู่ในสังกัดจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพียงใด พิจารณ์แล้วเห็นว่า เมื่อการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิม ที่ 201/2549 เรื่อง ให้รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลพ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2549 สั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิมคนที่ 2 ไม่ใช่การกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังที่ได้วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีคำสั่งดังกล่าวจึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นการกระทำละเมิดผู้ฟ้องคดีในการ ปฏิบัติหน้าที่ที่ผู้ถูกฟ้อง

คดีที่ 2 ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่ถูกฟ้องคดีที่ 1 อยู่ในสังกัดจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แต่อย่างใด เมื่อการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิม ที่ 201/2549 เรื่อง ให้นายกององค์การบริหารส่วนตำบลพ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2549 สั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งรองนายกององค์การบริหารส่วนตำบลคอนนิมคนที่ 2 ไม่ใช่การกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่เป็นการกระทำละเมิด ผู้ฟ้องคดี ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้อง จึงชอบแล้ว

พิพากษายืน

คำพิพากษาที่หยิบยกมานี้เพื่อแสดงให้เห็นว่า

จากคำพิพากษาศาลปกครองดังกล่าวสรุปได้ความว่า นายกององค์รปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจที่จะมีคำสั่งปลดรองนายกององค์รปกครองส่วนท้องถิ่นที่ตนเองได้แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหน้าที่รองนายก เนื่องจากว่าเป็นหลักของการให้ความไว้วางใจในการให้เข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในฝ่ายคณะผู้บริหารองค์รปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย ถือได้ว่ารองนายกององค์รปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นเสมือนตัวแทนของนายกององค์รปกครองส่วนท้องถิ่นที่ต้องรับฟังคำสั่งหรือการบังคับบัญชาจากนายกองรปกครองส่วนท้องถิ่นนั่นเอง

โดยสมเกียรติ วรรณสุทธิ เวบมาสเตอร์ชมรมนิติกร อปท

www.nitikon.com